



ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Baricovej a členiek JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Jarmily Urbančovej, v právnej veci žalobcu **Lesoochránárskeho zoskupenia VLK**, č. 27, Tulčík, IČO: 31 30 38 62, zastúpeného **JUDr. Ivetou Rajtúkovou**, advokátkou so sídlom Štúrova 20, Košice, proti žalovanému **Ministerstvu životného prostredia Slovenskej republiky**, so sídlom Námestie Ľudovíta Štúra 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 9503/2010-2.1.2 z 11. októbra 2010, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2S/358/2010-50 zo 17. augusta 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2S/358/2010-50 zo 17. augusta 2011, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu, ktorou

sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: 9503/2010-2.1.2 z 11. októbra 2010, ktorým žalovaný ako odvolací orgán rozhodol o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Krajského úradu životného prostredia v Žiline č. 2010/01000-3/Dur z 02. augusta 2010. Týmto prvostupňovým administratívnym rozhodnutím nebolo žalobcovi priznané postavenie účastníka konania vo veci konania o pripomienkach žiadateľa (žalobcu) k dokumentu č. 2010/00351/Dur: „Zámer na vyhlásenie zón Tatranského parku“. Žalovaný odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové administratívne rozhodnutie potvrdil.

Krajský súd v Bratislave ako súd vecne a mieste príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 1 a nasl. OSP) po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe (§ 249 ods. 2 OSP) ako aj konania, ktoré vydaniu rozhodnutia predchádzalo dospel k záveru, že žalovaný vychádzal zo správneho právneho posúdenia veci.

Z obsahu pripojeného spisového materiálu krajský súd zistil, že Krajský úrad životného prostredia v Žiline listom zo dňa 10. februára 2010 oznámil dotknutým obciam a orgánom štátnej správy v Žilinskom kraji „Zámer na vyhlásenie zón Tatranského národného parku“ s tým, že požiadal dotknutú obec, aby podľa § 50 ods. 2 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane prírody a krajiny“) informovala verejnosť o zámere zonácie TANAP-u vyvesením tohto zámeru na úradnej tabuli obce. Listom zo dňa 01. marca 2010 podal žalobca pripomienky k zámeru na vyhlásenie zón TANAP-u a keďže Krajský úrad životného prostredia v Žiline jeho pripomienky neprerokoval v lehote podľa § 50 ods. 4 ZOPK, podal žalobu na Krajský súd v Žiline, ktorý uznesením zo dňa 19. júla 2010 uložil Krajskému úradu životného prostredia v Žiline povinnosť konať vo veci pripomienok žalobcu. Po tomto rozhodnutí súdu vydal Krajský úrad životného prostredia v Žiline dňa 02. augusta 2010 rozhodnutie č. j. 2010/01000-3/Dur, ktorým žalobcovi nepriznal postavenie účastníka konania a na odvolanie žalobcu žalovaný toto rozhodnutie po zamietnutí odvolanie potvrdil.

S poukazom na Aarhuský dohovor [Oznámenie Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky č. 43/2006 Z. z. o prijatí Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (ďalej len „Aarhuský dohovor“)], citujúc jeho ustanovenia – čl. 3 ods. 1 a čl. 8, ako aj čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a § 50 ods. 1, 2, 3 a 4 zákona o ochrane prírody a krajiny krajský súd uviedol, že žalobca nenamietal porušenie čl. 8 Aarhuského dohovoru v bodoch uvedených pod písm. a/ a b/ (dostatočný časový rámec pre účinnú účasť a zverejnenie návrhov predpisov alebo ich verejné sprístupnenie) ale namietal s poukazom

na čl. 8 písm. c/ skutočnosť, že správne orgány mu nepriznaním postavenia účastníka konania odňali právo na aktívnu účasť na príprave tohto vykonávacieho predpisu. K uvedenému krajský súd považoval za potrebné uviesť, že vyhlasovanie jednotlivých zón a podzón chránených území vrátane stupňov ochrany, podrobnosti o ich územnej ochrane a vymedzení hraníc, ustanovuje všeobecne záväzným právnym predpisom orgán oprávnený podľa zákona o ochrane prírody a krajiny.

Citujúc § 19 ods. 1 a § 50 ods. 2, 3 a 4 zákona o ochrane prírody a krajiny a vychádzajúc z čl. 21 v spojitosti s čl. 9 a 10 Legislatívnych pravidiel vlády Slovenskej republiky krajský súd uzavrel, že napriek platnej právnej úprave, o ktorú opreli svoje rozhodnutie žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán, je z obsahu spisu zrejmé, že Krajský úrad životného prostredia v Prešove (ktorý súbežne zabezpečoval proces vyhlasovania zón Tatranského národného parku) akceptoval aj podávanie pripomienok verejnosti, t. j. osôb, ktoré nie sú vlastníkami (správcami, nájomcami) dotknutých pozemkov a s verejnosťou (viac než 850 fyzických alebo právnických osôb) prerokovali príslušné krajské úrady životného prostredia jej pripomienky zámeru písomnou formou, a to zverejnením oznámenia o vyhodnotení jej pripomienok na svojich úradných tabuliach, pričom oznámenie bolo zverejnené aj na webových stránkach a o zverejnenie na úradných tabuliach boli požiadané aj dotknuté obce v Žilinskom a Prešovskom kraji. Oznámenie fyzickým a právnickým osobám, ktoré ako verejnosť podali pripomienky k zámeru na vyhlásenie zón Tatranského národného parku o vyhodnotení ich pripomienok bolo urobené listom Krajského úradu životného prostredia v Žiline č. j.: 2010/00351-923/Dur zo dňa 23. apríla 2010. Z uvedeného je podľa názoru krajského súdu celkom zrejmé, že verejnosti bola daná možnosť pripomienkovania zámeru na vyhlásenie zón Tatranského národného parku, a preto ani žalobca nebol ukrátený na svojich právach, resp. oprávnených záujmoch.

Na základe uvedeného krajský súd dospel k záveru, že správne orgány vec po právnej stránke správne posúdili a svoje závery aj náležite odôvodnili a že námietky žalobcu neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a vzhľadom na neúspech v konaní nepriznal žalobcovi právo na ich náhradu.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a zruší rozhodnutie žalovaného aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a prizná žalobcovi

náhradu trov celého konania. Rozsudok krajského súdu považoval za nesprávny z dôvodov uvedených v ustanovení § 205 ods. 2 písm. d/ OSP, nakoľko súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a z dôvodov uvedených v ustanovení § 205 ods. 2 písm. i/ OSP, nakoľko rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalovaný v písomnom vyjadrení na odvolanie uviedol, že v plnom rozsahu trvá na svojom písomnom vyjadrení, ktoré bolo Krajskému súdu v Bratislave doručené listom dňa 07. februára 2011 a stotožňuje sa s argumentáciou Krajského súdu v Bratislave obsiahnutou v odôvodnení prvostupňového rozsudku. Keďže žalobca vo svojom odvolaní neuvádza, v čom konkrétne považuje rozsudok a postup súdu prvého stupňa za nesprávny, t. j. neuvádza dôvody odvolania (s výnimkou citácie príslušných ustanovení OSP), navrhol odvolaciemu súdu, aby toto odvolanie odmietol v súlade s ustanovením § 218 ods. 1 písm. d/ OSP. Ak by však odvolací súd odvolanie žalobcu považoval za odvolanie majúce všetky náležitosti v zmysle OSP, navrhol, aby rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2S/358/2010-50 zo dňa 17. augusta 2011 v celom rozsahu potvrdil ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo z dôvodov a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Nakoľko odvolanie, ktoré bolo doručené krajskému súdu 14. októbra 2011, bolo spísané a podpísané kvalifikovaným advokátom a napriek tomu ani po viac ako dvoch mesiacoch od jeho doručenia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky nebolo doplnené, najvyšší súd konštatuje, že odvolanie nebolo možné prejednať z iných dôvodov, ako sú v ňom uvedené. Taktiež z dôvodu, že odvolanie žalobcu bolo zjavne spísané a podpísané kvalifikovaným advokátom, najvyšší súd výzvu na bližšie doplnenie dôvodov odvolania vzhľadom na ustanovenie § 201 ods. 1 OSP (uplynutie lehoty na podanie odvolania) a § 212 ods. 1 OSP (viazanosť odvolacieho súdu rozsahom a dôvodmi odvolania) v spojení s § 246c

ods. 1 veta prvá OSP a vzhľadom na to, že odvolanie obsahovalo náležitosti podľa § 205 ods. 1 a § 42 ods. 3 OSP, považoval za nadbytočnú.

V správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Správne súdnictvo zabezpečuje kontrolu zákonnosti rozhodnutia.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým bolo rozhodnuté o priznaní, resp. nepriznaní postavenia účastníka konania žalobcovi vo veci konania o pripomienkach žiadateľa (žalobcu) k dokumentu č. 2010/00351/Dur: „Zámer na vyhlásenie zón Tatranského parku“.

Žalobca teda nesporne napadol rozhodnutie o nepriznaní postavenia účastníka v správnom konaní, ktoré podľa právnej teórie ako aj predchádzajúcej ustálenej súdnej praxe (pozri bližšie napr. rozhodnutia Vrchného súdu v Prahe č. Rs 419 5A 88/97, či Rs 457 5A 7/98, a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžp/1/2010) je rozhodnutím procesnej povahy, a preto je podľa § 248 písm. a/ OSP vylúčené zo súdneho prieskumu. Súdna prax však v ostatnom čase osobitne po vydaní rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-240/09 z 08. marca 2011 pripustila aj súdny prieskum týchto procesných rozhodnutí vo veciach týkajúcich ochrany životného prostredia v tom smere, aby občianske združenia so vzťahom k životnému prostrediu boli považované za účastníka správneho konania a tak mohli mať právo plnohodnotne sa zúčastniť aj súdneho konania (k tomu pozri napr. rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžp/41/2009 zo dňa 12. apríla 2011, 3Sžp/24/2009 z 02. júna 2011, či sp. zn. 3Sžp/48/2009 z 02. augusta 2011).

Pokiaľ žalobca odvolaním namieta, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, najvyšší súd k tejto námietke dáva do pozornosti, že súd v správnom súdnictve (správny súd) nie je súdom skutkovým,

ale je súdom, ktorý zásadne posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 veta prvá OSP). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 veta druhá OSP). Úlohou správneho súdu nie je namiesto správneho orgánu vykonávať dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu, ani meniť, či dopĺňať odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia správneho orgánu. Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

K námietke nesprávneho právneho posúdenia veci krajským súdom najvyšší súd v zmysle § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s poukazom na zhora uvedené odôvodnenie napadnutého rozsudku uvádza, že nezistil pochybenie zo strany krajského súdu v tomto smere, keď z obsahu spisového materiálu je, ako konštatoval krajský súd zrejmé, že verejnosti bola daná možnosť pripomienkovania zámeru na vyhlásenie zón Tatranského národného parku, a preto ani žalobca nemohol byť ukrátený na svojich právach, resp. oprávnených záujmoch.

V zmysle ustanovenia § 212 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP najvyšší súd nezistil ani dôvod na zrušenie rozsudku krajského súdu podľa 250ja veta druhá a § 221 ods. 1 písm. a/ až h/ OSP.

Keďže iné námietky ani podrobnejšie dôvody nesprávneho právneho posúdenia veci žalobca v odvolaní neuviedol, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za také, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Záverom najvyšší súd dáva ešte do pozornosti, ustanovenia § 250 ods. 2 OSP, v zmysle ktorého žalobcom vo veci samej môže byť aj opomenutý účastník správneho

konania, ak od vydania rozhodnutia, ktoré nebolo žalobcovi doručené, neuplynula lehota troch rokov (§ 250b ods. 3 OSP). Pozitívne zistenie súdu, že skutočne došlo zo strany konajúceho správneho orgánu k pochybeniu v podobe opomenutia niektorého z účastníkov konania spôsobuje, že takéto rozhodnutie správneho orgánu nenadobúda právoplatnosť (pozri k tomu bližšie uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. III. ÚS 279/2010-21 zo dňa 25. augusta 2010). V rámci konania o žalobe opomenutého účastníka správny súd otázku, či žalobca je alebo nie je opomenutý účastník, šetrí ako otázku predbežnú. Ak dospeje k záveru, že so žalobcom sa malo konať ako s účastníkom konania, uloží správne orgánu doručiť tomuto účastníkovi správne rozhodnutie. Podľa okolností prípadu môže odložiť vykonateľnosť tohto rozhodnutia. Stanoviskom súdu o povinnosti doručiť účastníkovi správne rozhodnutie je správny orgán viazaný a po uskutočnenom doručení predloží súdu administratívne spisy na rozhodnutie o žalobe.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, keďže žalobca nemal v odvolacom konaní úspech a žalovanému zo zákona náhrada trov konania neprislúcha a ani mu v odvolacom konaní trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

P o u č e n i e: Protí tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 26. januára 2012

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková